

Az ember a legerősebb

Szomorúan kullogott a farkas az erdőben, fülét-farkát leeresztette, s mind csak a földet nézte. Észre sem vette, hogy szembejön a medve, csak akkor nézett fel ijedten, mikor a medve köszöntötte:

- Jó reggelt, farkas koma.

- Adjon isten, medve koma - fogadta búsan a farkas.

- Hát neked mi bajod? Olyan szomorú vagy, mint a háromnapos esős idő!

- Hagyd el, medve koma, ne is kérdezd! Nem látod: fejem, nyakam, oldalam csupa vér?

- Az ám, farkas koma! Talán bizony verekedtél valamelyik atyádfiával?

- Dehogyan azzal, dehogyan azzal. Az emberrel akadtam össze, de meg is jártam. Cudarul megtépázott.

A medve nagyot kacagott.

- Szégyelld magad, farkas koma! Hát még az ember is valami? Na, nekem a fél fogamra sem volna elég.

- Ne bízd el magadat, medve koma - mondta a farkas. - Bizony mondom neked, hogy az ember a legerősebb "állat" a világon. Én tudom, mert én próbáltam.

- Hogyhogy?

- Hát úgy, hogy bementem a faluba, hátha akad egy kis báránypecsenye. Az ám, csak hogy a kutya észrevett, s ámbátor atyafiságban volnánk, elárult a gazdájának, az embernek. Az ugatásra kijött a gazda, s valami fokossal vagy mivel úgy eldöngetett, hogy alig tudtam elvándorolni.

- Már én mégiscsak azt mondom - erősködött a medve -, hogy fél fogamra sem elég az ember.

- Én meg azt mondom, hogy az ember a legerősebb állat.

- Szeretném látni!

- Azt ugyan megláthatod.

Erre a medve kitépett egy bokrot, s miszlikbe tépte-szaggatta.

- Nézd, farkas koma, így tépném össze az embert.

- Meghiszem azt, komám, csak hogy az ember nem hagyja magát, mint a bokor.

- Hiszen ne hagyja, úgyis összeszaggatom.

- Nem hiszem, komám.

- Nem-e? Fogadjunk!

- Itt a lábam, nem disznóláb!

- Itt a talpam, ez sem disznóláb!

Fogadtak egy nyúlba, s azzal meghúzódtak egy bokor mögé, úgy várták, hogy jön-e arrafelé ember.

Amint ott vártak, váraoztak, leskelődtek, arra jött egy gyermek. Kérdi a medve:

- Ember-e ez, farkas koma?

- Nem.

- Hát mi?

- Ez még csak lesz ember.

Tovább vártak, váraoztak, leskelődtek, s ím, arra jött egy öreg koldus.

- Hát ez ember-e?

- Nem.

- Mi hát, ha nem ember?

- Ez csak volt ember - mondta a farkas.

Tovább vártak, váraoztak, leskelődtek, s arra jött egy asszony.

- Hát ez ember-e?

- Ez sem ember. Ez csak asszony.

Tovább vártak, váraoztak, leskelődtek, s ím, egyszerre csak jön egy huszár a lován.

- Hát ez mi? Ez csak ember?

- Ez már ember! - mondotta a farkas.

A medvének sem kellett több, kiugrott a bokor mögül, s útját állotta a huszárnak.

- Ejnye, aki áldója van! - rikkantott a huszár. - Félre az utamból! Király katonája vagyok!

A medvének ugyan mondhatta, nem állott az félre. Bizony, ha nem állott, a huszár előrántotta a kétsövű pisztolyát a nyeregkápájából, s piff-puff! kétszer a medvére lőtt. Találta is mind a kétszer, de ez a medvének csak annyi volt, mintha vackorral dobták volna meg: meg sem mozdult a helyéről, csak egy kicsit megrázta a bundáját.

- Hiszen megállj - rikkantott a huszár -, mindjárt megberetvállak én!

Azzal kihúzta a kardját, s vágta-szabta, beretválta a medvét, amerről találta, jó éles kardjával.

A medvének ez éppen elég volt, szörnyű böggéssel-ordítással megfutamodott, nem nézett árkot-bokrot, futott az erdőn át, mintha szemét vették volna, s meg sem állott, míg a barlangjába nem ért.

Sok-sok idő telt el, míg megint talpra állott, s kimozdult a barlangjából. Amint ment, mendegélt, hát először is kivel találkozik? Bezzeg, hogy a farkassal.

- No, komám - mondotta a farkas -, megnyertem a fogadást!

- Megnyerted, koma, meg; ne félj, amint erőre kapok, megadom a nyulat.

- No, ugye, hogy az ember a legerősebb állat?

- Igazad van, farkas koma, az ember a legerősebb állat. Azt már csakugyan nem hittem volna, hogy csúffá tegyen. Az igaz, hogy furcsa állat az ember. Mire észrevettem volna magamat, kétszer a szemem közé köpött. No, hiszen ettől még nem ijedtem meg, de mikor kirántotta azt a fényes nyelvét, s azzal elkezdett nyalogatni - már ennek fele sem volt tréfa. Szégyen a futás, de hasznos, elszaladtam biz én!